

Младен Исаев, Стоян Сотиров и др. В разговорите оживява старото приятелство, екскурзиите, македонския литературен кръжок, говорещия хор "Гоце Делчев". Изминават няколко спокойни вечери в мечти за светло бъдеще, в увереност, че то непременно ще дойде. Мечти неприсъщи на хора обречени на смърт. Темата за смъртта не се засяга. Тя боязливо е отстъпила мястожи на живота, за който конният всички тези млади и жизнени мъже, пълни със сили за още много подвизи в борбата. Но тишината при заспиване ги връща към жестоката действителност. Те констатираха с чувство на остра болка и дълбока горест, че дните до произнасянето на тежките и жестоки присъди са останали с един по-малко, че идва с неумолима закономерност края. Обладан от такива мисли и чувства една късна вечер Вапцаров шепти на Мл. Исаев: "Прогивно нещо е смъртта. Знаеш ли, малко преди да ме арестуват, като вървах късно вечерта по замедената улица, помислих за смъртта. Ей така, представих си как в той миг един куршум ме пронизва аз падам върху паващата и оставам да лежа. А паващата е покрита с лед, студено, грозно, мъчително... Ледени тръпки ме побиха. Смърт! Колко е отвратително.... А после дойдоха часове, когато аз пожелавих смъртта пред живота. Това беше в килията на Дирекцията на полицията... Не ми позволиха, мерзавците, дори и смърт по желание да си избира... Ех, за едно само съжалявам, - добавил Вапцаров, - че не можах да посетя с партизански отряд по Пирин.... да загине човек в планината е друго: просторно, волно, а. тука А тука - вързан като животно в клетка"....^{1/}

На 6 юли 1942 год. в сградата на военното т.п. училище започна процесът. Обвиняеми бяха 60 души. Отново фашистките съдии бяха стреснати от мъжественото държане и гордите слова на питомците на Комунистическата партия. Фашистките съдии съскачаха в безсилна злоба, когато един след друг, подсъдимите от процеса на 60-те, загляваха в лицето им, че в името на правото народно дело - комунизма, те са

Иван